

eller til offentlig Vej eller til og fra Arbejdspladsen Adgang til at gaa paa Banerne, mod at de under deres Færden følge de Anvisninger, som gives dem fra rette vedkommende. Jeg vilde jo helst have dette noget udstrakt, men Ministeren vil ikke, og jeg bøjer mig, og jeg vilde endda være meget glad, om det viser sig, at jeg har forstaaet ham ret. Ministeren vil ikke, thi, siger han, Banerne ere dog byggede for Togfærdselen. Det er rigtigt; men maa jeg til Sammenligning pege paa vore Landeveje. De ere ikke byggede til Biler, men Bilerne ere komne, og fornuftige Mennesker, deriblandt vor Justisminister, sige, at de faa være der, men de skulle færdes der efter fornuftige Regler; vi kunne ikke nægte Folk ogsaa at tage denne Nytte af Vejene, og dette til Trods for, at det kan volde Ulykke. Men vi Bønderfolk kunne forlange at blive behandlede efter samme Regler paa Banerne, som rige Folk blive behandlede efter paa Vejene. Jeg mener jo! Saa sagde den højterede Minister, at vi maatte have Togene til at køre af Vejen for Folk eller holde stille, medens Folk gik forbi. Jeg kan her ikke følge Ministeren, jeg kan det ikke for min Samvittigheds Skyld. Thi dette at forlange af Folk, at de skulle begynde med at bryde Vaner, som de saadan have tilegnet sig et langt Liv igennem, er saa urimeligt; Folk ere saa vant til at gaa af Vejen for Toget, at det ikke generer dem. Derimod vilde det System, som indeholdes i Ministerens Udtalelse, genere slemt. Det System synes nemlig at være dette, at Ministeren skal ved sine undergivne passe paa os alle, men det er Synd mod de undergivne, de kunne det ikke, de undergivne kunne ikke forhindre Banefærdselen, og derfor faa de Strips af deres overordnede, og forsøge de at holde Banerne rene for gaaende, faa de Strips af deres Jævninge. Det er dette System, jeg vil have væk, det er ikke noget ringere, jeg vil til Livs. Jeg vil ogsaa dette af andre Grunde, som ikke her ere nævnte, af andre Hensyn end dem, der her ere nævnte. Men jeg ved, at Ministeren hører til de Folk, som forstaa en halvkvædet Vise. Jeg skal ikke komme ind paa mere denne Gang, men kun anføre, at Ekscellensen Hørup løste et Barnepigeforhold, som vi ere meget

glade ved at have faaet løst; han gav os nemlig Lov til selv at lukke Dørene op til Kupeerne. Medens de tidligere bleve lukkede op af Konduktørerne, bleve vi ofte stuvede ind som Sild i en Tønde. Denne Forandring har ikke haft nogle slemme Følger, men der er Plads til flere gode Gerninger af samme Slags, og det vilde fryde mig, om det blev Ekscellensen Hage, som kom til at udføre dem og høste Ære og Tak derfor. Det er to Ting, som jeg saa inderlig gerne under ham.

Sigurd Berg: Det er sikkert et almindeligt Ønske i Befolkningen, at vi efter de mange Kampaar skulde faa nogle gode og frugtbare Arbejdsaar, og Følelsen heraf har ogsaa præget de Udtalelser, der ere faldne fra de forskellige politiske Ordførere. Imidlertid er det saaledes, at der er andre Kendsgerninger, som man maa tage i Betragtning, naar man skal bedømme Situationen, end de fagre og skønne Ord, vi have hørt her under Finanslovdebatten. Vi have hørt det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) forsikre om Loyalitet fra det gamle Højres Side, men ikke mange Dage derefter fik vi jo et tilstrækkeligt klart og skarpt Udtryk for, hvorledes denne Loyalitet var at opfatte. Vi have ogsaa hørt at det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), der vel nærmest maa siges at være en Repræsentant for de forhandlingsvenlige konservative, at man fra den Side var villig til loyal Forhandling, og anerkendt skal det ogsaa være, at der er Momenter, der tyde herpaa. Men paa den anden Side have vi ogsaa siden Rigsdagssamlingens Begyndelse set nogen Vaklen i den Forhandlingsivrighed, man viser fra den Side. Jeg sigter her til Statsrevisorvalget og til den Forhandling, der fandt Sted i Landstinget om de kirkelige Reformers. Forhaabentlig vil man imidlertid i Rigsdagssamlingens Løb se gode Resultater af denne Forhandlingslyst. Og hvad det sidste Spørgsmaal, jeg omtalte, angaar, haaber jeg, at man maa være villig til, naar man fra den Side har set, at der ikke i Folketinget næres noget Ønske om en Kirkekommission, at tage en alvorlig Realitetsforhandling op. Ogsaa fra den moderate Side har man hørt Forsikringer om Loyalitet og Forhandlingsiver, men